

og militære Embedsmænd bo, nemlig i Kjøbenhavn, forekommer det mig, at det havde været ganske naturligt at sige, at hvad deres kommunale Afgifter paa Stedet oversteg, hvad de af deres militære Indtægter vilde have, at svare i Kjøbenhavn, vilde blive dem godtgjort af Statskassen. Dersom Bestemmelserne havde været saaledes affattet, kunne jeg forstaa det. Man havde nemlig for det Første da naaet Lighed i Beskatning; og for det Andet havde man for at opnaa et Formaal, som i Virkeligheden forekommer mig at maatte være af stor Bigtighed for de Paagjældende, ikke gjort Brud paa de Principer, som man med fuld Høie har faaet indført i de for ikke lang Tid siden vedtagne Love om den kommunale Styrelse saavel i Kjøbstæderne som i Landkommunerne.

Magtus: Jeg kan ikke Andet end være den ærede Krigsminister meget takskyldig for det Lovforslag, der foreligger. Naar man ser hen til det oprindelige Forslag og sammenligner det med Forslaget, som nu foreligger, vil det bemærkes, at det har modtaget en betydelig Udvidelse, og den ærede Minister har allerede tilføjet fremhævet Grunden, hvorfor det har faaet denne Udvidelse. Skjøndt jeg naturligvis er meget glad og taknemmelig for den Understøttelse og Hjælp, som de lavere Lønningsklasser herved ville faae, kan jeg dog ikke Andet end gjøre en Bemærkning om Noget, som har stødt mig en Smule. Naar vi nemlig ved tidligere lignende Lønningslove, have set den høie Regjering indbringe Forslag til Lønningsforbedringer for sine Undergivne, som jeg er overbevist om, den altid tænker paa med den største Omhu, og det saa sfer, hvad der skete med Lønningsloven for Soldbetjente, at der indbringes et Lovforslag ved et privat Initiativ, ved hvilket man erkjender, at nu kunne disse Mænd ikke leve af de Lønninger, de have faaet, men at nu maa man skaffe dem en Forhøjelse, saa kan jeg ikke negte, at det støder mig. Og noget Lignende er Tilfældet med dette Lovforslag. Den høie Regjering har fremlagt et Lovforslag, som jeg tilvisse paastjønner; men under Debatteerne og under Forhandlingerne i det andet Thing har det dels af en og dels af en anden Grund modtaget forskellige Udvidelser, og en af de væsentligste Udvidelser er kommen frem ved privat Initiativ, den nemlig, at Termi- nen for Lønningsstillagene er forandret fra 16 og 8 Mar til 10 og 5 Mar. Jeg tror ikke, at jeg behøver at fremhæve, at jeg tilfulde paastjønner det Gode, der efter min Overbevisning fremkommer ved, at de lavere militære Lønningsklasser behandles paa samme Maade, som Tilfældet er under de andre Ministerier; men det gjør mig ondt, at det skal have Udsæendet af — hvad jeg i Overrigt ikke tror, og hvad vel heller Ingen i Armeen tror — at det ikke er deres Foresatte, som strax har skaffet dem det Nødvendige; thi det maa give forstyrrende ind i alle Forhold, særlig i Militær-

etaten. — Naar der af en æret foregaaende Taler er talt om den kommunale Beskatning, vil det for mig være vanskeligt at imødegaa ham, naar man vil tage Sagen som en Princip-sag, men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den Gang, vi vedtogte denne Bestemmelse, at de Militære skulde bringes ind under Kommunalbeskatningen, havde de Militære en Ret til Fritagelsen, der var betalt; jeg tillod mig allerede den Gang at fremhæve, at det var en Ret, man vilde berøve dem, navnlig forsaavidt angaar Fattig- og Stolekat; men det hjalp ikke, det blev ført igjennem, men ganske vist ikke, uden at man derved traf betydeligt paa de Militæres Pung. Jeg skal ikke komme ind paa de Grunde, som ere blevne fremhævede i det andet Thing for at skaffe de Militære ensartet Beskatning i de forskellige Garnisoner. De Militære ere jo bestandig udsatte for at blive forflyttede, og det er meget beklageligt at høre saadanne Udtalelser af de Vedkommende, som at de nødig ville til den og den Garnison, fordi Skatterne der ere saa høie. Det var derfor meget pøsseligt, hvis det var muligt at sætte dem overalt til 2 pSt., men jeg skal villigt indrømme, at det er en Maade, hvorpaa man egentlig lader den vedkommende Kommune give dem Sagetillid, i Stedet for, at Statskassen burde gjøre det. Jeg kan imidlertid ikke fra mit Standpunkt lægge særdeles Vægt paa, om det sker paa den ene eller anden Maade; det er Noget, der kommer de Militære til Gode, og jeg skulde meget beklage, om den gode Hensigt, der ligger i dette Forslag, skulde forfeiles. Naar Taleren derimod er om § 4, kan jeg ikke Andet end udtale min Glæde over den; det er jo netop det, som jeg i sin Tid tillod mig at fremhæve, at det i høi Grad var uretfærdigt at drage de pensionerede militære Embedsmænd, der hidtil havde været fritagne for Kommunesskatter, ind under Beskatningen, og det kan ikke Andet end glæde mig, at man efter 5 Aars Forløb er kommen til den Erkjendelse, saa at man ikke alene vil fritage dem for disse Afgifter for Fremtiden, men endogfaa vil godtgjøre dem, hvad de have betalt i Løbet af disse 5 Aar. — Der kunde være Grund til at tale om, at man ikke her har faaet Premierlieutenanterne med, men da der er Udsigt til, at de ad anden Vej kunne blive hjulpsne, skal jeg ikke komme nærmere herind paa.

Madvig: Lige overfor den Udtalelse, der fremkom fra det ærede 2det Medlem for 9de Kredts (Strup) skal jeg dog tillade mig at bemærke, at naar han sagde, at der ikke ved Bestemmelsen i § 3 opnaas det, man ønsker, saa er det ganske vist, at der ikke bliver en absolut Lighed; men der opnaas en Grændse for Uligheden, og en Grændse, der i de fleste Tilfælde vil tilveiebringe Lighed, fordi de kommunale Skatter i Garnisonerne udenfor Kjøbenhavn overalt overstige 2 pSt., og jo blive trykkede ned til Lighed, hvor